

Aan

Ministerie van Financiën, via www.internetconsultatie.nl

Gustav Mahlerplein 33-35
1082 MS Amsterdam
Postbus 83073
1080 AB Amsterdam

Datum

6 oktober 2016

E-mail

m.vandermaarel@betaalvereniging.nl

www.betaalvereniging.nl

T 020 305 19 00

F 020 305 19 12

Betreft

Reactie op consultatie 'Effectiviteit en gewenste mate van bescherming voor zzp-ers en mkb-ers bij financiële diensten en producten'

Geachte heer/ mevrouw,

Graag maken Betaalvereniging Nederland en Currence Holding B.V. gezamenlijk gebruik van de mogelijkheid om te reageren op uw consultatiedocument "*Effectiviteit en gewenste mate van bescherming voor zzp-ers en mkb-ers bij financiële diensten en producten*".

Gezien de reikwijdte van ons werkveld beperken wij ons tot een reactie met betrekking tot het vraagstuk of de effectiviteit en gewenste mate van bescherming van ZZP'ers en het MKB specifiek bij betaaldienstverlening op dit moment afdoende is. Wij vinden een heldere en evenwichtige verantwoordelijkheidsverdeling tussen betaaldienstverleners en betaaldienstgebruikers, waaronder ZZP'ers en het MKB, een essentiële randvoorwaarde voor een goed functionerend en maatschappelijk efficiënt betalingsverkeer.

De vraag of het huidige wettelijke beschermingsregime voor het kleinzakelijke segment nog voldoet, is wat ons betreft het onderzoeken waard. Zeker in deze tijd waarin de ontwikkelingen in onze samenleving, zoals de steeds verdergaande digitalisering en bijbehorende veranderende klantbehoeften, elkaar in hoog tempo opvolgen. Dit heeft ook haar weerslag op het betalingsverkeer, waarin vele technische innovaties worden geïntroduceerd en nieuwe soorten betaaldienstverleners hun diensten in de markt aanbieden.

Onze reactie op uw consultatie treft u aan in de bijlage. Wij hebben er geen bezwaar tegen dat onze reactie op uw website openbaar wordt gemaakt. Mocht u er prijs op stellen, dan zijn wij graag bereid om onze reactie in een gesprek nader toe te lichten.

Met vriendelijke groet,

Piet Mallekoote

Algemeen Directeur Betaalvereniging Nederland en
Algemeen Directeur Currence Holding B.V.

ANNEX – ONZE REACTIE OP HET CONSULTATIEDOCUMENT

‘Effectiviteit en gewenste mate van bescherming voor zzp-ers en mkb-ers bij financiële diensten en producten’

Inleiding

Het betalingsverkeer is een onmisbare spil in de economie, kent vele stakeholders en is van groot maatschappelijk belang. Het grote aantal betrokken partijen, de hoge eisen aan de kwaliteit en de vele transacties maken het betalingsverkeer tot een complexe markt. Daarbij zijn transparantie, openheid en toegankelijkheid belangrijke uitgangspunten. In het betalingsverkeer dienen alle relevante partijen actief te worden betrokken, waarbij rekening met hun belangen rekening wordt gehouden. Dit om gezamenlijk te komen tot een effectief, veilig, betrouwbaar en maatschappelijk efficiënt betalingsverkeer.

Wij zijn er trots op dat het betalingsverkeer in Nederland al jaren tot de meest efficiënte ter wereld behoort, met relatief lage maatschappelijke kosten en dito tarieven voor zowel consumenten als ondernemers. Dit komt met name doordat er in Nederland relatief vaak op elektronisch wijze wordt betaald in plaats van met contant geld. Hieraan ligt het enorm toegenomen – al dan niet contactloze – gebruik van de betaalpas voor toonbankbetalingen aan ten grondslag, maar bijvoorbeeld ook de hoge mate van gebruik van internetbankieren en mobiele bankapps.

Onze ambitie is om het betalingsverkeer nog verder te verbeteren. Dat kunnen wij niet alleen, maar alleen door nauw met onze leden (aanbieders van betaaldiensten, te weten banken, betaalinstanties en elektronischgeldinstellingen) en stakeholders samen te werken. Ook in dit dynamisch tijdsgewricht waarin zich steeds meer - en steeds sneller - nieuwe technologieën en daarop gebaseerde betaaloplossingen, nieuwe betaaldienstaanbieders (denk bijvoorbeeld aan de opkomst van de Fintechs) en veranderende klantbehoeftes aandienen. Een essentiële randvoorwaarde is en blijft een heldere en evenwichtige verantwoordelijkheidsverdeling tussen betaaldienstverleners en -gebruikers, of dit nu consumenten of zakelijke partijen zijn.

Europese richtlijn betaaldiensten gaat in op wederzijdse rechten en plichten

Voor wat de wederzijdse rechten en plichten van betaaldienstverleners en -gebruikers betreft, speelt de Europese richtlijn betaaldiensten (de Payment Service Directive, ofwel PSD) uit 2009 een belangrijke rol. In Nederland is de PSD geïmplementeerd in het Burgerlijk Wetboek en de Wet op het financieel toezicht (Wft). Onlangs is de PSD herzien (Richtlijn (EU) 2015/2366, ofwel ‘PSD2’) en trad op 13 januari jongstleden in werking. De EU-lidstaten dienen de PSD2 binnen twee jaar, uiterlijk op 13 januari 2018, in hun nationale wetgeving te implementeren en te voldoen aan wat de PSD2 voorschrijft.

De PSD2 (art. 38 (2) en 61 (2)) biedt, net als de PSD1, lidstaten de keuze om de bepalingen over transparantie van voorwaarden en informatievereisten met betrekking tot betalingsdiensten (Titel III)

en rechten en plichten met betrekking tot het aanbieden en gebruik van betalingsdiensten (Titel IV) voor “micro-ondernemingen” op dezelfde wijze toe te passen als op consumenten. In dat geval vallen micro-ondernemingen onder de PSD feitelijk onder hetzelfde beschermingsregime als consumenten.

Overweging 53 van de PSD2 geeft de achtergrond voor bovengenoemde lidstaatopties:

“Consumenten en ondernemingen verkeren niet in dezelfde positie en behoeven derhalve niet dezelfde mate van bescherming. Het is belangrijk dat de rechten van consumenten worden gewaarborgd door bepalingen waarvan niet bij overeenkomst kan worden afgeweken, maar redelijkerwijs moeten ondernemingen en organisaties anderszins overeen kunnen komen wanneer zij niet met consumenten te maken hebben. De lidstaten moeten echter kunnen bepalen dat micro-ondernemingen als omschreven in Aanbeveling 2003/361/EG van de Commissie¹ als consumenten worden behandeld. Sommige kernbepalingen van deze richtlijn moeten evenwel altijd van toepassing zijn, ongeacht de status van de gebruiker.”

Art. 4 (36) van de PSD2 verwijst voor het begrip micro-onderneming naar bovengenoemde Aanbeveling 2003/361/EG. Art. 2 (3) van deze Aanbeveling omschrijft dat een micro-onderneming een onderneming is waar minder dan 10 personen werkzaam zijn en waarvan de jaaromzet of het jaarlijkse balanstotaal 2 miljoen euro niet overschrijdt.

Onze visie

Toen de PSD(1) in 2009 in de nationale wetgeving werd geïmplementeerd, koos de Nederlandse wetgever er om verschillende redenen voor om bovengenoemde lidstaatopties niet toe te passen², net zoals in de meeste ander EU-lidstaten het geval was, waaronder in onze buurlanden³. De Nederlandse wetgever concludeerde dat een dergelijke bijzondere regel de bescherming die voor consumenten op haar plaats is geacht, buiten haar eigenlijke grenzen uitbreidt.

Dit heeft als gevolg dat het beschermingsregime bij het overeenkomen en gebruik van betaaldiensten door micro-ondernemingen niet onder de reikwijdte van de Wft valt. Het Burgerlijk Wetboek voorziet in algemene normen voor dienstverlening; deze normen gelden ook voor betaaldienstverleners van micro-ondernemingen (en van andere kleinzakelijke partijen). Daarnaast geeft jurisprudentie invulling aan deze normen. Tenslotte maken (klein)zakelijke partijen (waaronder micro-ondernemingen) en betaaldienstverleners zelf ook afspraken met betrekking tot de dienstverlening, inclusief over de wederzijdse rechten en plichten.

¹ Aanbeveling 2003/361/EG van de Commissie van 6 mei 2003 betreffende de definitie van kleine, middelgrote en micro-ondernemingen (PB L 124 van 20.5.2003, blz. 36).

² 31 892 Wijziging van de Wet op het financieel toezicht, het Burgerlijk Wetboek en de Wet inzake geldtransactiekantoren en intrekking van de Wet op het grensoverschrijdend betalingsverkeer ter implementatie van richtlijn nr. 2007/64/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende betalingsdiensten in de interne markt en tot wijziging van de Richtlijnen 97/7/EG, 2002/65/EG, 2005/60/EG en 2006/48/EG, en tot intrekking van Richtlijn 97/5/EG (PbEU L 319), nr. 3 Memorie van toelichting.

³ De volgende lidstaten hebben er tijdens PSD1-implementatie wél voor gekozen om de lidstaatopties inzake micro-ondernemingen toe te passen in de nationale wetgeving: Tsjechië, Cyprus, Hongarije, Ierland, Italië, Malta, Portugal, Slowakije en het Verenigd Koninkrijk.

Net als andere financiële dienstverleners worden betaaldienstverleners soms geconfronteerd met een verschil tussen de geldende wet- en regelgeving enerzijds en de maatschappelijke verwachtingen en gerechtelijke uitspraken anderzijds. Dit kan leiden tot een bepaalde rechtsonzekerheid voor betaaldienstgebruiker en -verlener. Wettelijke bepalingen ter bescherming van consumenten en zakelijke klanten dienen duidelijk, effectief, proportioneel, toekomstbestendig en praktisch uitvoerbaar te zijn. Het dient duidelijk te zijn wat betaaldienstgebruikers kunnen verwachten van hun betaaldienstverleners, en andersom. Dit is ook van belang voor de toezichthouder(s). Mocht aanpassing of uitbreiding van de wetgeving bijdragen aan een verbeterde rechtszekerheid voor betaaldienstgebruikers en betaaldienstverleners, dan is dat op zichzelf een goede zaak.

Wij zijn van mening dat de Nederlandse wetgever ten tijde van de PSD(1) implementatie de juiste beslissing heeft genomen om de lidstaatopties om micro-ondernemers qua beschermingsregime als consumenten te beschouwen, niet toe te passen. De indertijd gebruikte argumentatie is wat ons betreft nog steeds actueel, ook bij de aankomende PSD2-implementatie. Dat geldt wat ons betreft ook voor andere mogelijke voorstellen om de Nederlandse wetgeving (Wft) zodanig aan te passen dat ZZP'ers en (al dan niet een deel van) het MKB voor wat betaaldienstverlening betreft qua beschermingsregime als consumenten te beschouwen. Onze redenering hiervoor is als volgt samen te vatten:

1. Diffuus beeld van behoefte aan consumentenbescherming bij ZZP'ers en MKB;
2. Concurrentienadeel voor betaaldienstverleners in Nederland en negatieve impact op betaaldienstaanbod voor ZZP'ers en MKB;
3. Issues inzake praktische werkbaarheid van indelen kleinzakelijk segment in verschillende groepen.

In onderstaande paragrafen lichten wij onze redenering nader toe.

1. Diffuus beeld qua behoefte aan consumentenbescherming bij ZZP'ers en MKB

ZZP'ers en het MKB (waaronder ook eerder genoemde micro-ondernemingen vallen) bestaan uit zeer heterogene ondernemingen. Dat geldt als groep ten opzichte van elkaar (ZZP'ers versus het MKB), maar ook binnen de groepen zelf (ZZP'ers en het MKB als zodanig). Dat heeft te maken met verschillen in aard, omvang, kennis, deskundigheid en ervaring van deze ondernemingen. Zo is een micro-onderneming met 10 medewerkers en een jaarlijkse omzet van bijna 2 miljoen euro in de regel van een geheel andere orde dan een gemiddelde ZZP'er.

Het aantal ZZP'ers is in het laatste decennium met bijna 50 procent gestegen tot circa 800.000. Veruit de meeste van hen kiezen bewust voor de vrijheid en onafhankelijkheid van het ondernemerschap⁴. ZZP'ers zijn relatief mondig en weerbaar. Van hen mag, net als van andere ondernemingen, meer inzicht en vaardigheden worden verwacht dan van een natuurlijk persoon die niet handelt in de uitoefening van een beroep of bedrijf. Wij zijn van mening dat verwacht mag worden dat een ondernemer zich vooraf voldoende verdiept in de kenmerken en voorwaarden van de betaaldienst die hij af wil nemen.

⁴ Rijksoverheid, *Interdepartementaal Beleidsonderzoek (IBO) Zelfstandigen zonder personeel*, april 2015.

Wij zijn ons bewust dat de zorgplicht van financiële instellingen en jurisprudentie een trend laten zien dat ZZP'ers steeds meer juridische bescherming krijgen. Wij kunnen ons goed voorstellen dat er bij een deel van de ZZP'ers en wellicht ook bij een deel van het MKB (met name de kleinere micro-ondernemingen) de behoefte bestaat om ook bij het gebruik van betaaldiensten een hogere mate van bescherming te genieten. Of deze behoefte gelijkstelling aan het *consumentenbeschermingsregime* is, zal nader onderzocht moeten worden. Maar er zullen wellicht ook ZZP'ers en micro-ondernemingen zijn die hier juist helemaal geen prijs op stellen, aangezien er ook nadelen aan verbonden kunnen zijn. Denk hierbij aan de hiermee gepaard gaande hogere kosten voor betaaldienstverleners, die daardoor mogelijk genoodzaakt zijn om dit in hun betaaldiensttarieven te verdisconteren. Daarnaast kan het leiden tot een minder divers betaaldienstaanbod. Voor een nadere toelichting verwijzen wij naar onderstaande paragraaf '2. Concurrentienadeel voor betaaldienstverleners in Nederland en negatieve impact op betaaldienstaanbod voor ZZP'ers en MKB'.

Mogelijk kan nader onderzoek uitwijzen of er bij een aanzienlijk – en qua grootte (op basis van het aantal medewerkers, omzet en balanstotaal) goed af te bakenen – deel van de kleinzakelijke markt een eenduidige behoefte waar te nemen is aan meer bescherming bij het gebruik van betaaldiensten. Het lijkt ons overigens waarschijnlijk dat er hieraan bij ZZP'ers een potentieel grotere behoefte bestaat dan bij de 'grotere' MKB-ondernemingen. Een mogelijke aanpassing van de Wft op dat vlak zal voor het kleinzakelijke segment als geheel, zo schatten wij in, haar doel voorbij schieten. Een deel van de desbetreffende ondernemers zal in dat geval gewenst – dan wel of ongewenst - worden ingesloten.

Wij vragen ons daarnaast af hoe een en ander via mogelijke wetsaanpassingen, hierbij rekening houdend met geldende Europese wet- en regelgeving, op effectieve en efficiënte wijze te realiseren is. Een groot deel van de Nederlandse wetgeving van toepassing op betaaldienstverlening is gebaseerd op Europese richtlijnen, waarin de eerder genoemde PSD een grote rol speelt. Wij vragen ons af of de PSD een mogelijkheid biedt om voor – wat de eerder genoemde lidstaatopties betreft – onderscheid te maken tussen ZZP'ers enerzijds en andere micro-ondernemingen anderzijds.

Tenslotte plaatsen wij een opmerking bij hoofdstuk 1 (Inleiding) van uw consultatie. Hier licht u de aanleidingen toe die aan de consultatie ten grondslag liggen. Er wordt, onder andere, het volgende vermeld: *"In de afgelopen jaren hebben zich situaties voorgedaan waarbij zzp-ers en andere kleine ondernemers door financiële dienstverleners niet goed zijn behandeld. (...). Zzp-ers en mkb-ondernemingen hebben hierdoor financiële producten aangeschaft die zij niet begrepen of niet goed pasten bij hun financiële doelstellingen, en die in sommige gevallen tot schade hebben geleid"*. Wij gaan ervan uit dat deze uitspraken geen betrekking op betaaldiensten hebben.

2. Negatieve impact op betaaldienstaanbod voor ZZP'ers en MKB en concurrentienadeel voor betaaldienstverleners in Nederland

Als de Nederlandse wetgever zou besluiten om via wetgeving ZZP'ers en (een deel van) het MKB onder consumentenbeschermingsregime te brengen, dan kan dat onbedoeld leiden tot een verschraling en/of tariefsverhoging van het betaaldienstaanbod voor het betreffende kleinzakelijke segment. Wij achten het denkbaar dat betaaldienstverleners bepaalde betaaldiensten, bijvoorbeeld

vanwege een voor hen toegenomen aansprakelijkheidsrisico niet meer – of tegen hogere tarieven (ter compensatie daarvan) – aan het betreffende kleinzakelijke segment beschikbaar stellen.

Het kan noodzakelijk blijken dat betaaldienstverleners aanpassingen in hun bestaande betaaldienstaanbod, bedoeld voor de kleinzakelijke markt, moeten doorvoeren. Zo biedt een groot deel van de betaalinstanties (niet-bancaire betaaldienstverleners) hun diensten op dit moment enkel aan de zakelijke markt, en niet aan consumenten. De betreffende betaalinstanties houden in hun betaaldienstaanbod derhalve geen rekening met consumentenbeschermingsrecht. Als de Nederlandse wetgever besluit om ZZP'ers en (een deel van) het MKB onder consumentenbeschermingsregime te brengen, dan kan dat voor genoemde betaalinstanties tot noodzakelijke veranderingen in hun dienstenaanbod en bijbehorende business model leiden. Dergelijke – soms ingrijpende – veranderingen brengen aanzienlijke kosten met zich mee. Betaalinstanties zijn zelf verantwoordelijk voor hun financiële weerbaarheid en innovatiekracht, maar dergelijke regelgeving kan voor sommigen van hen een financiële aderlating betekenen. Wij adviseren de Nederlandse wetgever om bij het beschermingsvraagstuk daarom nadrukkelijk rekening te houden met marktontwikkelingen, zoals de steeds groter wordende rol van (niet-bancaire) betaaldienstaanbieders en de aard van hun dienstenaanbod.

Daarnaast zullen betaaldienstverleners moeten nagaan of hun bestaande en nieuwe kleinzakelijke cliënten op basis van het aantal medewerkers, omzet en balanstotaal (criteria die in de tijd sterk kunnen fluctueren, zie ook onderstaande paragraaf '3. Issues inzake praktische werkbaarheid van indelen kleinzakelijk segment in verschillende groepen') onder consumentenbeschermingsregime vallen of niet. Mogelijk leidt dit tot noodzakelijke contractwijzigingen. Dit alles brengt weer extra kosten voor betaaldienstverleners met zich mee.

Betaaldienstverleners zien zich mogelijk genoodzaakt om de extra kosten die met de hierboven beschreven zaken gepaard gaan door te berekenen in de tarieven van de door hen aan het kleinzakelijk segment aangeboden betaaldiensten. Deze extra nalevingskosten komen bovenop de specifieke PSD2-nalevingskosten waar betaaldienstverleners sowieso mee worden geconfronteerd. Denk hierbij aan het implementeren van complexe technische oplossingen waarmee de bancaire betaalrekeninginfrastructuur op een veilige wijze opengesteld dient te worden voor derde partijen zoals betaalinitiatie- en betaalrekeninginformatiedienstverleners. Een mogelijke keuze om in Nederland een deel van het kleinzakelijk segment onder het consumentenbeschermingsregime te brengen, rijmt volgens ons niet goed met het algemene beleidsvoornemen van de Nederlandse regering om de lastendruk voor ondernemingen niet onnodig te verhogen.

Ook zijn er consequenties specifiek voor het zakelijk incassoverkeer. De storneringstermijn van acht weken die voor consumenten geldt, is opgenomen in art. 77 (1) van de PSD2⁵. Een storneringstermijn van acht weken is op de zakelijke markt erg lang. Het van toepassing verklaren van deze storneringstermijn op micro-ondernemingen (of zelfs op een groter deel van het kleinzakelijk segment) heeft, gezien de betaalonzekerheid die hierdoor kan bestaan, flinke impact op bedrijfsprocessen. De SEPA Direct Debit (Europese Incasso, ofwel SDD) B2B (zakelijke incasso) bevat geen storneringsrecht voor de zakelijke betaler. De consequentie is dat ondernemingen geen

⁵ In PSD1 betrof dit art. 63 (1).

betalingen meer via de SDD B2B kunnen ontvangen van micro-ondernemingen. Het kan er toe leiden dat ondernemingen, die micro-ondernemingen voorheen incasseerden via de SDD B2B en dit nu via de SDD Core (normale incasso, dus met storeringsrecht⁶) moeten doen, het storeringsrisico verdisconteren in hun product- en diensttarieven. Daarnaast kan het moeten gebruiken van de SDD Core in plaats van de SDD B2B leiden tot meer disputen tussen incassant en geïncasseerde (de micro-onderneming), als gevolg van het storeringsrecht van laatstgenoemde.

Tenslotte draagt een dergelijk besluit bij aan een ongelijk speelveld binnen de EU. Hierin hebben betaaldienstverleners in Nederland een zeker kosten- (c.q. concurrentie)nadeel ten opzichte van betaaldienstverleners gevestigd in (de meerderheid van) andere EU-lidstaten, waaronder in onze buurlanden, waar deze keuze niet is gemaakt. In dat kader merken wij op dat het relatief hoge aantal ZZP'ers in Nederland ten opzichte van de rest van de EU⁷ nog eens extra zal drukken op de in Nederland gevestigde betaaldienstverleners. Dit alles kan een toetredingsdrempel betekenen voor potentieel nieuwe toetreders op de Nederlandse kleinzakelijke markt voor betaaldiensten.

3. *Issues inzake praktische werkbaarheid van indelen kleinzakelijk segment in verschillende groepen*

De definities van het MKB, zoals vastgesteld in Aanbeveling 2003/361/EG, luiden als volgt:

- Middelgroot: minder dan 250 werknemers, een jaaromzet van hoogstens 50 miljoen euro of een jaarlijks balanstotaal kleiner of gelijk aan 43 miljoen euro.
- Klein: minder dan 50 werknemers, een netto-jaaromzet van hoogstens 10 miljoen euro of een balanstotaal kleiner of gelijk aan 10 miljoen euro.
- Micro: minder dan 10 werknemers en een jaaromzet van hoogstens 2 miljoen euro of een jaarlijks balanstotaal kleiner of gelijk aan 2 miljoen euro.

Van alle Nederlandse bedrijven valt 99 procent in de MKB-categorie. Wanneer wordt gesproken over micro-ondernemingen, ofwel bedrijven met minder dan 10 werknemers, dan betreft dit 94% van alle bedrijven in Nederland⁸. Hier vallen ook ZZP'ers onder.

De criteria van het aantal medewerkers, de omzet en het balanstotaal worden niet voor alle ondernemingen in het KvK-Handelsregister geregistreerd en zijn daardoor niet altijd verifieerbaar voor de betaaldienstverlener. Daar komt bij dat het aantal medewerkers niet altijd wordt vermeld in de jaarrekening van de onderneming. En hoe moet worden omgegaan met bijvoorbeeld seizoenarbeiders, openstaande vacatures en (zeer) snelgroeiende ondernemingen? De genoemde criteria kunnen in relatief korte tijd sterk fluctueren. Dit alles maakt het voor betaaldienstverleners een lastige exercitie om vast te stellen onder welke groep (middelgroot, klein of micro) een onderneming nu precies te scharen is. Dat geldt eenmalig bij het afsluiten van het betaaldienstcontract, maar ook periodiek gedurende de contractduur. Het gebruik van onvoldoende

⁶ Dit storeringsrecht houdt in dat de debiteur tot 8 weken na incassodatum de incasso kan laten storeren zonder opgave van reden. Tot 13 maanden na incassodatum kan de debiteur een ongeautoriseerde incasso laten storeren.

⁷ Rijksoverheid, *Interdepartementaal Beleidsonderzoek (IBO) Zelfstandigen zonder personeel*, april 2015.

⁸ Centraal Bureau voor de Statistiek, *De staat van het MKB 2015*.

objectief vast te stellen criteria bij het vaststellen welk beschermingsregime van toepassing is, zal in de praktijk leiden tot onduidelijkheid voor ondernemers en hun betaaldienstverleners.

Buitengerechtelijke geschillenbeslechting voor het kleinzakelijk segment

Uw consultatie besteedt ook aandacht aan de vraag of het wenselijk is om de toegang tot alternatieve geschillenbeslechting via het Klachteninstituut Financiële Dienstverlening (Kifid) uit te breiden naar het kleinzakelijk segment. Naar onze mening is geschillenbeslechting via de civiele rechter ook voor kleinzakelijke partijen relatief laagdrempelig. Wij beseffen ons dat dit door hen niet altijd zo ervaren wordt. Daarom staan wij in beginsel niet afwijzend om het Kifid ook voor kleine ondernemers als ZZP'ers open te stellen. Bij een eventueel besluit hiertoe zal goed moeten worden onderzocht hoe dit vorm kan worden gegeven en of er wellicht ook andere opties denkbaar zijn, zoals bemiddeling (mediation). Het spreekt voor zich dat bij dit alles aandacht moet zijn voor zaken zoals onafhankelijkheid, toegankelijkheid, deskundigheid, capaciteit en kosten.

In paragraaf 'Uitbreiding alternatieve (individuele) geschillenbeslechting' op pagina 12 van uw consultatie staat: *"Het Kifid staat als alternatieve geschillenbeslechter alleen open voor consumenten en niet voor zakelijke klanten. (...). Een uitbreiding van het klachtenloket Kifid naar geschillen tussen kleine ondernemers en financiële dienstverleners breidt de toegang tot alternatieve geschillenbeslechting uit en bevordert potentieel het verhaal van individuele schade."* Ter volledigheid merken wij op dat, vanwege de op 8 juni 2015 in werking getreden Interchange Fee Verordening (IFR)⁹, op 4 mei jongstleden het 'Besluit afwikkelingsvergoedingen voor op kaarten gebaseerde betalingstransacties' openbaar is geconsulteerd¹⁰. Hoewel de IFR als Verordening rechtstreekse werking heeft, dient een aantal bepalingen in nationale wetgeving te worden uitgewerkt. Het gaat hierbij, onder andere, om het aanwijzen van een nationaal orgaan voor (buitengerechtelijke) geschillenbeslechting voor begunstigden (in het geval van de IFR kunnen dit ook zakelijke partijen zijn) en hun betaaldienstverleners. Het conceptbesluit wijst het Kifid hiervoor aan. Beoogd wordt om het betreffende onderdeel van het conceptbesluit uiterlijk op 9 juni 2017¹¹ in werking te laten treden. Dit betekent dat vanaf medio 2017 ook zakelijke betaaldienstgebruikers, zoals bijvoorbeeld (web)winkeliers, die in het kader van de IFR als begunstigde van de betaaldienstverlener kunnen worden aangemerkt, voor buitenrechtelijke (IFR-gerelateerde) geschillenbeslechting terecht kunnen bij het Kifid.

⁹ Verordening (EU) nr. 2015/751 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2015 betreffende afwikkelingsvergoedingen voor op kaarten gebaseerde betalingstransacties (PbEU 2015, L 123).

¹⁰ Zie: <https://www.internetconsultatie.nl/afwikkelingsvergoedingen>. Enkel het gedeelte van het Besluit dat de invulling van de in de Verordening genoemde lidstaatoptie betreffende maximale afwikkelingsvergoeding voor binnenlandse debetkaarttransacties is – althans naar ons weten – op moment van schrijven reeds formeel vastgesteld.

¹¹ Deze datum komt overeen met de eis (artikel 15, IFR) dat lidstaten uiterlijk 24 maanden na het van kracht gaan van de IFR de Europese Commissie informeren welke partij zij voor (buitengerechtelijke) geschillenbeslechting in het kader van de IFR hebben aangewezen.

Over Betaalvereniging Nederland

Betaalvereniging Nederland organiseert voor haar leden de gezamenlijke taken in het nationale betalingsverkeer. Onze leden zijn aanbieders van betaaldiensten: banken, betaalinstellingen en elektronisch geldinstellingen. De taken van de Betaalvereniging liggen op het gebied van infrastructuur, standaarden en gezamenlijke productkenmerken. Particulieren, winkeliers, bedrijven en financiële dienstverleners moeten erop kunnen vertrouwen dat pinbetalingen, overschrijvingen en andere betaaltransacties altijd snel en correct worden uitgevoerd. Dat vraagt om een actieve samenwerking tussen de aanbieders van betaaldiensten en vertegenwoordigers van eindgebruikers, waaronder consumenten en ondernemers. Betaalvereniging Nederland streeft naar een maatschappelijk efficiënt, veilig en betrouwbaar betalingsverkeer.

Over Currence Holding B.V.

Currence is eigenaar van de collectieve Nederlandse betaalproducten iDEAL, Acceptgiro en digitaal Incassomachtigen. Ons doel is het faciliteren van marktwerking en het vergroten van transparantie in het collectieve betalingsverkeer in Nederland met behoud van de hoogwaardige kwaliteit, efficiency en veiligheid van de collectieve betaalproducten. In dialoog met alle belanghebbenden bepaalt Currence voor haar betaalproducten objectieve spelregels. Zij verstrekt licenties en certificaten aan marktpartijen en nieuwe toetreders, die voldoen aan deze spelregels en die de Currence betaalproducten op de markt willen aanbieden respectievelijk ondersteunende diensten willen leveren. Ter waarborging van de kwaliteit en veiligheid van haar producten ziet Currence toe op de naleving van haar regelgeving door marktpartijen. Ook werkt zij nauw samen met alle belanghebbenden op het gebied van fraudepreventie. De totstandkoming van SEPA heeft ertoe geleid dat de oude nationale producten grotendeels zijn vervangen door Europese varianten. Door de ontwikkeling van nieuwe betaalvormen komen er ook nieuwe nationale producten bij. De uitvoerende werkzaamheden van Currence zijn uitbesteed aan Betaalvereniging Nederland.

